

ZVON

červen 6/2006

Povznes se nad realitu a vstup do mezičasu.
Uvolněné vrstevnice nebe se houpou na světle.

Třpytí se jako laser. Tolik, bože, krásy
bých přál každému. Odkudsi, odvedle,

ač nevím, kde to bývá, se zablesklo.

Proč se mi slov nedostává? Tíže na srdci
neuvyklému chvění v mezičasu usedlo na sklo,
průhledné, až oči bolí. Kdosi sedí na lavici

a dívá se a kývá ... Tuším, že jsem to já.

Potkal jsem svou tvář za ohybem světla.

Sedm svící a sedm párů očí podpírají stojan,
z něhož má tvář ke mně přilétla.

Povznes se nad realitu a vstup do mezičasu.

Co dává se ti, přijmi. Duše po tom touží.

Vidíš? Paní Věčnost! I dnes hosta pozvala si.

Tebe. Vrstevnice nebe dál po světle krouží.

Jaroslav Eliah Sýkora

Poslední večeře

Oldřich Holubář

Kapka na větvičce světla

Báseň na obalu červenového vydání Zvonu je ze sbírky básní „Kapka na větvičce světla“ od Jaroslava Eliah Sýkory. Jeho domovem je teď Brooklyn, kde nachází inspiraci pro velice zajímavou poezii. Pokud máte zájem o knihu, můžete kontaktovat autora (jaroslaveliah@hotmail.com), nebo se obraťte na adresu redakce Zvonu.

Něco pro zasmání

Po kázání přijde k faráři kostelník a s autoritou školníkům a kostelníkům vlastní ho kárá:

"Dneska jste to kázání nějak odflákl, pane faráři. Dokonce i já jsem mu rozuměl!"

Víš kdo je patron estébáků ?

No přeci Josef z Arimatie. On byl učedníkem Ježíše, ale tajným.

30 000 roků před narozením Krista.

Pračlověk si prohlíží vysvědčení svého syna a našťavaně říká:

- To, že máš trojku z lovu, dovedu pochopit, jsi ještě malý, ale že jsi propadl z dějepisu, který má jen dvě stránky, to je skutečně hanba!

Most Rev. Emil A. Wcela, D.D. auxiliary bishop of Rockville Centre diecéze oslavil v neděli 28. května padesát let kněžství. Slavnou mší svatou v kostele *St. John the Evangelist* v Riverhead poděkoval Bohu za 50 let služby. Jménem krajanské rodiny mu přeji hodně zdraví a především dary Ducha svatého. Pan biskup Emil Wcela se narodil v Bohemii, NY. Jeho rodiče přišli do USA z Čech. Fr. Antoním

Papež Benedikt XVI. navštívil ve dnech 25.-28.5.2006 Polsko

26. května předsedal slavení eucharistie na náměstí Pilsudskeho ve Varšavě. Během mše pronesl homilii. Mimo jiné řekl.

(Celou homilii si můžete přečíst <http://tisk.cirkev.cz/art/clanek.asp?id=8668>)

Kristus říká: "Jestliže mě milujete..." Víra neznamená jen přijetí určitého souboru pravd o tajemstvích Boha, člověka, života i smrti a budoucích věcí. Víra je založena na hlubokém, osobním vztahu s Kristem, vztahu opřeném o lásku toho, který nás miloval první (srov. 1 Jan 4,11), až k úplnému obětování sebe sama. "Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníky." (Řím 5,8). Jak jinak můžeme odpovědět na tak velkou lásku než otevřeným srdcem připraveným milovat! Co to ale znamená, milovat Krista? Znamená to důvěřovat mu i v hodině zkoušky, následovat ho věrně i na Křížové cestě, v naději, že brzy přijde ráno zmrtvýchvstání. Když se svěřujeme Kristu, nic neztrácíme ale získáváme všechno. V Jeho rukách náš život dostává pravý smysl.

Milí přátelé,

Nemáte někdy pocit, že když se snažíte o něco dobrého a bojujete proti špatným zvykům ať už v sobě nebo kolem vás, že to nemá valnou cenu? Svět si jde stejně svou cestou a moc se toho nedá změnit k lepšímu. Není lepší být realistou, než idealistou? Trošku se přizpůsobit a moc nevybočovat z řady? A z druhé strany - pokud se snažíte o dobro, neleží zde pokušení, že Boha už nepotřebujete? Vždyť to jsou vaše dobré skutky, které vás spasí a zachrání. A jak už to kolikrát bývá, není osud dobrého a zlého člověka stejný? Co tedy dělat?

Potřebujeme víru. Víru, že svět je v rukou Pána. Náš úkol je najít vůli Boží v mém životě. Možná, že Bůh chce ode mne úplně jiné dobro, než já teď jemu pyšně předkládám. Možná ...

Jedno je jisté – že Bůh chce, abych byl. Právě štěstí, po kterém toužíme, je shoda Boží vůle s naší. Přeji vám hodně štěstí.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Minigalerie krajanů

Petr a Věra Combs

Česko-americké svatby nemám na pořadu každý den. Jedna z prvních byla v Mineole, NY v kostele *Corpus Christi*. Na jaře roku 2003 si tam řekli své ano před Bohem Věra a Petr Combs. *Corpus Christi* je kostel, který vypadá uvnitř jako nějaké divadlo. Vůbec to však nic nemění na úmyslu lidí, kteří se zde shromažďují, oslavují Boha a prosí ho o požehnání. V případě Petra a Věry to byla prosba o požehnání pro jejich manželství. Oba patří k mladší generaci, která aktivně pomáhá v krajské rodině. 26. června bude oslavovat Petr třicáté narozeniny. Při této příležitosti jsme se sešli a popovídali. Přednost má vždycky dáma, proto začneme od Věry.

Jak ses dostala poprvé do Ameriky?

Já pocházím z Tvarožné Lhoty. Poprvé jsem přijela do USA v roce 1998. Byla jsem tady skoro celý rok, pak jsem se vrátila domů. Po deseti měsících jsem se vrátila. Už při své první návštěvě jsem se jednou setkala s mým budoucím manželem. Bylo to při oslavě narozenin.

Jak na tebe zapůsobil New York?

První dojem nebyl dobrý. To, co jsem viděla ve filmu o Americe, se nespĺnilo. Když jsem viděla ten nepořádek na ulicích, byla jsem zklamaná. Také se mně hodně stýskalo po domově. Ale řekla jsem si, že když jsem se dala na vojnu, musím to vydržet. První rok byl velmi těžký – hlavně s angličtinou.

Petře, jak ty vzpomínáš na svoje první setkání s Věrou?

Pamatuji se, že jsem potkal Věrku, když jsme měli *barbecue* u jejího bratrance Johna. Tehdy jsem dokončil studia na univerzitě. John mě učil pít slivovici. Tehdy mi vůbec nechutnala. Tam jsem Věrku viděl poprvé a pamatuji si také přesně, co měla na sobě. Jediné, co tehdy říkala anglicky bylo „NO.“ Na mé otázky odpovídala stručně „NO.“ (Věra vrtí hlavou, že to není tak úplná pravda). Říkala to ale s takovou autoritou, že všem bylo jasné, co tím myslí. Pak jsme se viděli ještě párkrát při různých příležitostech.

Další zajímavé setkání bylo opět na Johnových narozeninách. Čistě náhodou jsme přišli k Johnovi s pivem v rukou, že si vypijeme. Jeho maminka nám otevřela a říká: „Vy jste přišli na Johnovy narozeniny?“ My jsme nic nevěděli, vykulili jsme oči, předali piva a popřáli k narozeninám. Tam už uměla Věrka anglicky o moc lépe.

Moje maminka zemřela v březnu 2001, bylo to necelé tři roky po smrti mého otce. Byl jsem sám. Věrka potom připravila „*surprise party*“ na moje 25. narozeniny. Potom jsme spolu začali chodit. Chtěl jsem s ní chodit na evropský styl, ne na americký...

Na jaře 2002 jsem byl na operaci kýly. Nemohl jsem se vůbec pohnout. Tehdy jsem poznal, že si chci Věrku vzít. Moc mi tehdy pomohla a viděla mě v tom ubohém stavu, kdy potřebuje člověk pomoc, i když jde jen na záchod. Vzali jsme se 27. dubna 2003.

Odkud pochází tvoje rodina?

Moje rodina pochází z tatínkovy strany z Anglie a Německa – on se narodil tady. Maminka přišla do USA z jižního Německa. Dodržuji tedy tradici – tak jako otec se oženil s maminkou, která přišla do USA, tak já jsem si vzal ženu, které přišla do USA.

Jak velkou rodinu plánujete?

Petr – chceme mít hodně dětí ...

Věra – já si myslím, že změní svůj názor po prvním dítěti ...

Jak důležitá je pro vás víra?

Petr

Je velmi důležitá v celém mém životě. U nás doma platilo, co řekla maminka. Ona byla katolička, tatínek byl anglikán. Maminka nás vedla k víře velmi pevně. Mám skoro pokušení nevěřit lidem, kteří nevyznávají žádné vyšší hodnoty. Takoví, kteří se jenom spoléhají na systém, politiku, na něco, co je jenom lidským výtvořem.

Věra

Maminka nás vodila do kostela, když jsme byly malé děti. Potom jsme chodily samy. Moji rodiče se potom rozváděli. Můckrát jsem slyšela na cestě do kostela a zpět, jak lidé mluví o mě a mých rodičích. Velice mně to vadilo. Přestala jsem chodit do kostela. Tady teď chodím do kostela pravidelněji. Je to také díky Petrovi.

Vaše plány do budoucna?

Věra

Chtěla bych dokončit školu a potom učit děti na druhém stupni. Dále - co přinese život.

Petr

Možná, v budoucnu, mít svůj vlastní „business.“

Věra se učí anglicky od Petra a na oplátku on dostává lekce češtiny. Přeji vám oběma hodně štěstí a pohody. Tobě Petře k tvým třicetinám přeji hodně Božího požehnání a zdraví. Ať ve svém životě uskutečníte sny a přání, která máte. Díky za pomoc pro krajaňskou rodinu v Astorii.

Fr. Antonín

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

XXII.

„Dobrý den,“ pozdravil malý princ.

„Dobrý den,“ řekl výhybkář.

„Co tu děláš?“ zeptal se malý princ.

„Třídím cestující,“ řekl výhybkář. „Vypravuji vlaky a ty odvážejí některé napravo, jiné nalevo.“

A osvětlený rychlík, dunící jako hrom, otřásl domkem výhybkáře.

„Mají velice naspěch,“ řekl malý princ. „Co hledají?“

„To neví ani ten, co řídí lokomotivu,“ odpověděl výhybkář. A druhý osvětlený rychlík zaduněl opačným směrem.

„To už se vracejí?“ zeptal se malý princ.

„To jsou zase jiní,“ řekl výhybkář.

„Copak nebyli spokojeni tam, kde byli?“

„Nikdy nejsme spokojeni tam, kde jsme,“ vysvětloval výhybkář.

A jako hrom zaduněl třetí osvětlený rychlík.

„To jedou za těmi prvními cestujícími?“ zeptal se malý princ.

„Nejedou za ničím,“ odpověděl mu výhybkář. „Ve vlaku spí nebo zívají. Jen děti mají nos přitisknutý na okna.“

„Jedině děti vědí, co hledají,“ poznamenal malý princ.

„Ztrácejí čas pro hadrovou panenku, panenka začne být pro ně nesmírně důležitá, a když jim ji někdo vezme, pláčou ...“

„Mají štěstí,“ dodal výhybkář.

XXIII

„Dobrý den,“ pozdravil malý princ.

„Dobrý den,“ řekl obchodník.

Byl to obchodník se znamenitými pilulkami proti žízni.

Člověk polkne jednu týdně a nemusí už pít.

„Proč to prodáváš?“ zeptal se malý princ.

„Je to velká úspora času,“ odpověděl obchodník. „Znalci to spočítali. Ušetří to padesát tři minuty za týden.“

„A co se udělá s těmi padesáti třemi minutami?“

„Co kdo chce ...“

Kdybych já měl padesát tři minuty nazbyt, pomyslel se malý princ, došel bych si docela pomaloučku k prameni ...

(pokračování příště)

Katoličtí novináři k filmu Šifra mistra Leonarda

Světová katolická asociace pro hromadné sdělovací prostředky SIGNIS vydala v Cannes své stanovisko k filmu „Šifra mistra Leoparda“:

Mnoho povyku pro nic... Křesťané z různých prostředí a s různou citlivostí byli znepokojeni uvedením filmu Šifra mistra Leonarda v režii Rona Howarda. Nicméně tento film má daleko k tomu, být filmovým veledilem. Je to jednoduše zábavné dílo. První scény diváky uvádí do napínavé honby za pokladem, rozvláčnost dalšího děje však mnoho diváků zklame.

Tohoto filmu se nikdo nemusí obávat. Je to osobní a komerčně zaměřený projekt. Román se pokouší přesvědčit čtenáře na základě pochybných hypotéz a nesmyslných teorií, zatímco film chce spíše každého potěšit a příliš nerozzlobit. Autoři pozměnili dialogy, které bagatelizují kontroverznější výroky románu o církvi, Ježišově božství, roli Maří Magdalény a dokonce o Opus Dei.

Mediální polemika, která doprovázela vydání románu, měla obrovský vliv na propagační kampaň filmu. Doufáme, že církev může mít z tohoto fenoménu prospěch při vysvětlování teologických základů víry a naděje všech křesťanů.

Miloslav Vlk se na film podívá, ale jen z povinnosti.**Protesty nechystá**

Kardinál Miloslav Vlk mluví o knize a filmu Šifra mistra Leonarda kriticky. Velmi kriticky. Ale nerozčiluje se, nezvedá hlas. „Mrzí mne jistá bezohlednost této kultury lži. Ale vzrušovat se nehodlám,“ říká.

** Jaký je váš postoj ke knize a filmu?*

Shoduje se s postojem biskupské konference a církve ve světě. Chápeme knihu jako snůšku báčorek, na kterých autor a jeho tým chtějí vydělat. Bez ohledu na pravdu, na city dvou miliard věřících křesťanů, na posvátnost. To je náš názor. Nemá velkou cenu se v boji proti smyšleným pohádkám vysilovat.

** Neuškodí to církvi?*

Církev přežila ataky osvícenců, pozitivistů a také marxistů devatenáctého století, kteří pracovali takzvanými vědeckými metodami. Přežila i násilí komunistické agresivní totalitní mašinérie. Stejně tak přežije i současný duchovní terorismus proti svatým věcem a pošlapávání citů věřících. Mnoho odborníků, jak jsem sledoval v médiích, zvláště v Evropě, bez emocí poukázalo na velkou snůšku nepravd a lží. Bohužel lidé ženoucí se v nudě všedního života za vzrušujícími senzacemi bez ohledu na pravdu polykají tyhle zdechlíny pravdy. To je základní postoj můj a biskupské konference a odpovídá postoji celé církve.

** Nebudou protesty před kiny?*

Ostrejší protesty nechystáme a myslím, že ani mladí nic takového dělat nebudou. Ve světě islámském by asi hořelo mnoho kin. V naší křesťanské kultuře násilí není zvykem.

* *Připravujete vyjádření pro věřící či pastýřský list?*

Ne, naše různá vyhlášení v médiích jsou vlastně i pro věřící.

* *Nestane se, že zájem o knihu a film zvýší zájem i o skutečnou Bibli?*

Je možné, že Šifra podnítl zájem o Bibli. Třeba i při komunistickém útlaku církve rostl zájem o církev.

* *Dotazují se lidé kněžích? Mají instrukce, jak odpovídat?*

Dotazy jsou. Ale žádné zvláštní instrukce jsme nedali. V katolickém týdeníku a v jiných interních médiích, na webových stránkách k tomu jistě bude diskuse. Ale s nějakou kampaní nepočítáme, ani se zvláštní instrukcí. Spoléháme na kněze.

* *Jaká je vaše osobní nejvyšší výhrada?*

Já jsem knihu četl, jakmile vyšla. Je psaná poutavě a přesvědčivě. A právě takové předkládání lži málo vzdělaným lidem je nebezpečné. Mrzí mne i to, že autor poškodil, ponížil velkého mistra Leonarda da Vinciho.

* *Půjdete na film?*

Určitě ho budu chtít vidět, ale nevím, jestli v kině. Pokud to bude možné, tak se na něj podívám v soukromí.

* *Ze zájmu, či povinnosti?*

Stojím-li tváří tvář nějakým skutečností, musím je znát. Nemohu mluvit o něčem, co jsem neviděl. Takže z tohoto zájmu, z jiného zájmu ne.

Chápeme knihu jako snůšku báchorek.

Křesťané - karikatury Ježíše Krista ?! (převzato z www.vira.cz)

Ježíše Krista nelze kopírovat, ani imitovat

(Zpracováno dle D. Torkingtona)

Věřící křesťan chce ve svém životě Ježíše Krista následovat a jemu se připodobňovat. Pokud by Krista pouze imitoval, stal by se jeho směšnou karikaturou a následně pokrytcem, který není schopen dostát svým představám o sobě samém. Jeden způsob, jak Ježíše účinně napodobit ale existuje! Netkví však v kopírování jeho vnějšího chování.

Spočívá v otevření se stejnému zdroji, z jakého čerpal i Ježíš: otevření se Duchu Božimu. Tak jako Duch Boží vedl Ježíše v jeho jedinečném poslání, tak i nás Duch Boží může vést v našem jedinečném a neopakovatelném životě. Díky působení Ducha Božího se může každý stávat plně sebou samým a nemusí se zařadit do stáda unifikovaných kopií. Otevření se Duchu Božimu je jediná cesta, jak Ježíše vskutku následovat a napodobovat.

Nikomu se opravdu nikdy nepodaří připodobnit se Kristu, bude-li pouze zkoumat jeho dokonalé chování a pak se ho bude snažit napodobovat. To se zkrátka dělat nedá, takové snažení je odsouzeno k neúspěchu, a jestli se domníváte, že se vám to daří, pak druzí jsou určitě jiného mínění: v nejlepším případě vás budou považovat za druhořadého herce, v nejhorším případě za prvotřídního pokrytce.

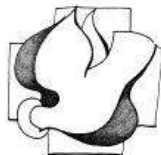
Jediný způsob, jak se tedy Kristu připodobnit, je vystavit se působení téhož Ducha, který naplňoval a inspiroval jej. V křesťanské tradici je jedním

ZVON

z prostředků k tomuto otevření modlitba. Tým Duch, který učinil Ježíše dokonalým člověkem, začne i nás proměňovat a naplňovat. Naše zralejší jednání pak bude automaticky následovat – bez jakéhokoli pokrytectví.

Duch svatý, letnice Duch počítá s každým

Sestavil Angelo Scarano (převzato z www.vira.cz)

DUCH, DUCHOVNÍ...

Mnoha lidem se při slově duch vybaví něco pohádkového či hororového. Mnoho dalších si myslí, že výraz duch je určen pouze filozofům, nebo nábožensky orientovaným lidem. Pro další je tento pojem synonymem přímo pro cosi nereálného.

Na druhé straně jsme ale v souvislosti s vlnou nových náboženství svědky stoupajícího zájmu o vše, co nese "duchovní" v názvu. Mezi těmito extrémny leží představa "čehosi" neviditelného, neurčitého, záhadného - co "někde" musí být... Ani ta však nemá mnoho společného s křesťanským pojetím.

KDO JE DUCH SVATÝ?

Duch svatý není neurčitá duchovní energie, projev božské moci, ale Boží osoba. Spolu s Otcem a Synem patří Duch svatý do společenství tří božských osob - Nejsvětější Trojice - trojjediného Boha.

Když sv. Augustin vysvětluje vztahy mezi osobami v této Trojici, říká o Duchu svatém: "Duch svatý je láska mezi Otcem a Synem". Duch svatý je zároveň darem, poutem lásky i Láskou - Osobou. Je tím, kdo sjednocuje a vytváří společenství. Tak jako se Bůh neuzavírá ve své lásce sám do sebe, ale touží zahrnout svou láskou každého člověka, tak si nenechává pro sebe ani Ducha svatého. Vylévá ho na nás, dává nám tento úžasný dar a v něm sám sebe. "Všichni jsme byli napojeni jedním Duchem". (1Kor 12,13)

CO V NÁS DUCH PŮSOBÍ?

Jeho úkol je stejný jako v Trojici - tvořit společenství lásky, vztah. Při křtu Duch svatý naplňuje srdce každého křesťana a uvádí ho do intimního vztahu s Bohem. Všechny nás naplňuje tentýž Duch, aby nás proměňoval a i z nás navzájem udělal jedno společenství - církvev. Podívejme se na toto dvojí působení Ducha svatého podrobněji.

DUCH SVATÝ V SRDCI VĚŘÍCÍCH

"Duch všechny, v nichž se usídlil a přebývá, proměňuje přímo v nové lidi a dává jim nový život" (Cyril Alexandrijský). Nejde jen o nějaké vylepšení, ale o zcela nový život.

V čem spočívá tato novost? On je Duch Ježíše Krista, Duch synovství, který i v nás volá k Bohu "Abba, Otče!" (srov. Řím 8,15) Umožňuje nám žít s Bohem ve stejně hlubokém vztahu jako Ježíš. Ujistňuje nás, že nás Bůh přijal za vlastní děti, dává nám zakoušet Boží blízkost a lásku, uschopňuje nás, abychom Bohu uvěřili, stojí na počátku naší víry. A co víc, zapojuje nás do společenství Boží Trojice, dává nám účast na vztazích mezi božskými

osobami. Jsme vtaženi do neustálého proudění lásky mezi Otcem a Synem, do jejich vzájemného sebedarování. Skrze dar Ducha Božího se nám dává sám Bůh. Tento podíl na Božím životě je tak hluboký, že dokonce východní křesťanská teologie neváhá mluvit o našem zbožštění.

Písmo mluví o Duchu svatém také jako o Přimlucvi a Utěšiteli. V jádru tohoto pojmenování je hebrejské slovo goel (tj. ten, který se ujímá vdovy a sirotků). Ježíš při svém loučení učedníkům slibuje, že je nenechá osiřelé. Tento příslib naplňuje sesláním Ducha svatého, který má připomínat Ježíšova slova, povzbuzovat nás, přinášet pokoj, oživovat v nás naději a radostné očekávání Ježíšova definitivního příchodu. Duch svatý je také Duchem pravdy, který zná plány Boží i naše nitro. Jeho úkolem je vést nás po Božích cestách, prozařovat temnoty našich srdcí, napomínat, usvědčovat z hříchu, ukazovat velikost Božího milosrdenství. Duch-Láska rozdmýchává v našich srdcích plamen lásky, proměňuje naše vztahy k druhým lidem, chce se jich skrze nás dotýkat. Necháme-li ho jednat ve svých životech, učiní z nás nástroje Boží lásky.

Spolu s Cyrilem Jeruzalémským můžeme shrnout působení Ducha svatého v srdcích věřících takto: “Přistupuje k nám tíše a mírně, cítíme jeho sladkost a vůni. Přichází jako pravý ochránce; přichází přece zachránit a uzdravit, poučit a napomenout, povzbudit a potěšit, dát duši světlo - nejprve duši toho, kdo jej přijímá a pak jeho působením i duši jiných.”

DUCH SVATÝ - DUŠE CÍRKVE

“Duch přebývá v církvi, posvěcuje ji, uvádí ji do veškeré pravdy, sjednocuje ji ve společenství a ve službě. K tomu ji vybavuje a řídí různými dary.” (podle Lumen gentium)

Základním rysem působení Ducha svatého v církvi je sjednocovat a vytvářet společenství (stejně jako v Boží Trojici). Používá k tomu nejrůznější prostředky. Vede ji a vyučuje skrze službu nástupců apoštolů, skrze dar prorocství dává v každé době poznat zvláštní Boží záměry a povolává a uschopňuje k jejich uskutečnění. Díky Duchu svatému jsou svátosti skutečně místem setkání s Bohem a pramenem jeho milosti. Rozmnožují v nás Boží život, posilují církevní společenství.

Duch svatý probouzí církve ze soustředěnosti na ni samotnou. Nepřestává posílat hlasatele evangelia, dává odvahu svědčit o Ježíšově zmrtvýchvstání a o spáse nabízené všem lidem. Dotvrzuje toto svědectví znameními a dodává mu účinnost.

V záměrech Ducha svatého nezůstává nikdo stranou. Každý křesťan má v jeho plánu budování církve a spásy světa své jedinečné místo a úkol. Duch s každým počítá, každého, kdo se mu dá k dispozici, si používá, pro každého má zvláštní dar:

“Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.” (1Kor 12,7)

JAK SE POZNÁ PŮSOBENÍ DUCHA SVATÉHO?

Nejjistější kritérium nám ukazuje sám Ježíš, když říká, že strom se pozná po ovoci, které přináší. A apoštol Pavel dodává: “Ovoce Božího Ducha je láska,

ZVON

radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.” (Gal 5,16-17) Sám Duch svatý navíc dává některým věřícím dar rozlišování duchů.

JAK SE DUCHU SVATÉMU OTEVŘÍT?

Jedinečným místem a způsobem otevření se působení Ducha svatého v nás a skrze nás je modlitba. Theofan Zatvornik nazývá modlitbu “vdechováním Ducha” a vysvětluje:

“Tělesným dýcháním proniká kyslík do krve a ta jej přenáší do celého těla. Tímtež způsobem modlitba vstřebává Ducha svatého a dává mu pronikat do veškeré naší činnosti. Duch je jako oheň, který hoří v srdci. Aby oheň neuhasl, potřebuje vzduch. Modlitba rozdmýchává tento plamen.” Dejte Duchu svatému prostor ve svém srdci a ve svém životě! Nechme ho jednat!

LETNICE - SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

Latinský název letnic - „Pentecostec“ znamená „padesátý den velikonoční slavnosti“. Seslání Ducha svatého nedílně patří k události velikonoce, je jejich naplněním a vyvrcholením.

Letnice tu byly už před letnicemi...

Svátek letnic se slavil už v židovství, a právě během tohoto svátku Duch svatý sestoupil na apoštoly a další učedníky. Nelze zcela porozumět křesťanským letnicím, neznáme-li význam letnic židovských.

Duch svatý sestoupil na církev v den, kdy si Izrael připomínal dar Zákona a smlouvy. Svatý Augustin k tomu říká: „V den letnic obdrželi židé Zákon psaný Boží rukou a v týž den přišel Duch svatý.“ Toto objasňuje, proč Duch svatý sestoupil na apoštoly zrovna o svátku židovských letnic: aby ukázal, že on je nový, duchovní zákon, že zpečetuje novou a věčnou smlouvu a posvěcuje církev. „Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim jej do srdce“ (Jer 31,33). Duchem svatým vepsal při křtu Bůh zákon do našich srdcí. Tento nový zákon je láska (srv. Řím 5,5), která nás uschopňuje i k dodržování ostatních zákonů a umožňuje nám chodit podle Ducha a žít podle evangelia. (Podle Raniero Cantalamessy)

Přijď ó Duchu přesvatý rač paprsek bohatý světla svého v nás vylít.

Božský Utěšiteli, něžný duši Příteli, rač nás mile zotavit.

Člověk bez tvé pomoci slábne a je bez moci, vše mu může uškodit.

Viny z duší našich smaž a vyprahlá srdce svaž, raněné rač vyhojit.

Srovnej co je zkřiveno, zahřej, co je studeno, a nedej nám zabloudit.

(Ze sekvence: Veni Sancte Spiritus)

Češi v New Yorku

(z knihy vydané k diamantovému výročí (75 let) postavení kostela Panny Marie Ustavičné Pomoci, pokračování)

Konečně po třech letech upřímné touhy a energické práce setkali se Češi se zdarem. Roku 1874 zakoupili za \$12,000 s morkyčem \$6,000 dům čís. 316 ve východní Čtvrté ulici. Byl to privátní dům, z něhož si přizpůsobili kapli, ve které bylo místo asi pro 155 dospělých lidí. To byl první kostel pro

všechny Slované v městě New-Yorku. Byl to obyčejný dům, avšak tak přeměněn, že přece měl jakousi podobu katolického kostela. Přistavěli menší věž se zvonkem, a udělali v průčelí dvě nová velká okna. Na neděli Nejsvětější Trojice dne 31. května r. 1874 kostel byl posvěcen pod ochranou sv. Cyrilla a Methoděje. Posvětil jej Redemptorista z Třetí ulice, dp. Rhabanus Preis, od kostela Nejsvětějšího Vykupitele.

Dp. Weidlich, farář této nové osady, byl horlivý kněz, který, seč byl, pracoval neunaveně pro svoje stádo; avšak brzy po posvěcení nového kostela počal chřadnouti; a v únoru r. 1875 odjel na západ, kdežto byl přijat do diecése La Cross, Wis. Mělo by býti na něj vždy pamatováno protože byl prvním duchovním správcem českých katolíků New-Yorských, který nesl „břímě dne i horka“ (Mat.20,12) a který vzdor všelijakým nesnázím vedl svoje malé stádo v před, až měli svůj vlastní kostel.

Asi po sedm měsíců po jeho odchodu neměli Češi vlastního duchovního správce. Od února až do září r. 1875 dp. František Pauletigri, Italián, a dp. Eugen Dikovič, O.S.F., posloužili jim svatými svátostmi. Někdy také dp. Arnold Bartoss, též Františkán, a jednou dp. Vilém Čoka.

Ku konci měsíce září r. 1875 stal se duchovním správcem dp. Vendelín Vacula. Brzy zařídil školu v basementu kaple s 25. žáky. Záhy počet ten vzrostl asi na sto jich. Založil spolky sv. Aloise pro hochy a Panny Marie pro dívky. Dne 28 dubna 1877 založen byl Rytířský spolek sv. Václava. Dne 28. září, na svátek sv. Václava patrona a dědice českého lidu byli přítomni in corpore při slavné mši svaté, při které byla posvěcena a jim odevzdána krásná vlajka, kterou posvětil dp. Weyman od kostela sv. Stanislava.

Dp. Vacula opustil arcidiecési New-Yorskou v listopadu r. 1881. Od té doby až do června, r. 1882 nalézáme- dle zápisů v matrikách- známého dp. Bikoviče, jenž, jak mohl, Čechům posloužil svatými svátostmi. Několikrát dp. H.S. O'Hare jej zastupoval, a jednou, dne 25. března, r. 1882 dp. František Šimoník.

Záhy v tomto roce osadníci, kteří se přáli míti duchovního správce své národnosti, požádali nejdp. Arcibiskupa, aby přijal do své arcidiecési dp. Augustina Langra, tehdejšího faráře české farnosti v La Crosse, Wis. Žádosti té bylo vyhověno. Na počátku července r. 1882 dp. Lang přišel a stal se duchovním správcem kostela sv. Cyrilla Methoděje. Asi po čtyřech letech byl raněn mrtvicí ve stáří 63 let, a zemřel 29. prosince r. 1886 v nemocnici sv. Františka kdesi dole v páté ulici. Pohřben byl dne 31. prosince téhož roku z kostela, kde byl duchovním správcem.

(pokračování příště)

Paní **Marie Tomečková** oslavila 75 let 10. května 2006. Dodatečně ji jménem celé krajanské rodiny přeji hodně zdraví, štěstí a Boží požehnání. Děkuji Vám za Vaši pomoc v kostele a při organizování našich společných akcí.

Fr. Antonín

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci červnu:

John Kubick 5. června, Marta Pope 6. června, George Soyka 8. června, Martin Hnízda 8. června, Oldřich Holubář 9. června, Helena Otýpková 15. června, Petr Svoboda 17. června, Frank Slíva 18. června, Zdeněk M. Nehybka 22. června, **Peter Combs 26. června.**

Mše svaté v červnu 2006

Datum	Úmysl	Dárce
01-Jun-06	John W. Bjacek, první výročí	Eva K. Bjacek
04-Jun-06	Za Boženu Zahradníkovu	Libuše Králová
05-Jun-06	Za zemřelého Jaroslava Marčíka a jeho rodiče	Věra Marčík
07-Jun-06	Za zemřelého Zdenka Homoláče	Alena B. Homoláč, M.D.
11-Jun-06	Za zemřelou Marii Cisarovu	rodina Večeřova
12-Jun-06	Za zemřelou sestru Marii Pavlicovou	Božena a Peter Smrčka
15-Jun-06	Za zemřelého Oldřicha Benáčka	Libuše Králová
18-Jun-06	Za Mariu a Michala Sikorjakovy	rodina Sikorjakova
19-Jun-06	Za zemřelého Joseph S. Cipko	Mary Otruba
21-Jun-06	Za zemřelého Edwarda P. Babor sr.	Pat & Ed Babor
22-Jun-06	Za zemřelého Joseph S. Cipko	rodina Tomeckova
25-Jun-06	Za rodiče Antonína a Marii Bartošovy	rodina Bartošova
27-Jun-06	Za zemřelou Milenu Vyhnišovu	Blažena A. Stránská
29-Jun-06	Za manžele Paličkovy	rodina Krupkova

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Joseph & Myra Ann Voves, Zdenek & Zdenka Sadlik, Alžběta Sýkora, Blažena A. Stránská, Zdenka M. Rinus, Jiřík Friedrich, Helena Otýpka, Milada Kubíková Šťastný, Josef & Ludmila Ruč, Anna Slavík, Georgina Kvapil Lagreca, rodina Hnízdova, Alena M. Pokorná, Lýdie Dobošová, Tony & Helena Kočica, Elen Samek, Eva Bjaček

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30, v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.**

Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375**

Tel/Fax: (718) 575 8959 E-mail: anthony57@msn.com

http://www.zvon.info

Slovenská mše sv. každou neděli v **11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu**

(1st Ave a 66th St.) http://www.stjohnnepomucene.org